

LKA

EGLUTÈ

SPALIS

1994

OCTOBER

Vol. 45 / Nr. 8

EGLUTĖ

SPALIS / OCTOBER / 1994 Vol. 45 Nr.8

TURINYS

- 1 LIETUVA, Aldona Puišytė
- 2 DVI SESERYS, Vincas Steponavičius
- 8 KĄ VEIKIA ŽVĖRELIAI? Aldona Puišytė
- 9 ŽMOGAUS AMŽIUS, Liaudies pasaka
- 11 Į MOKYKLĖLĘ, Laimutis B. Švalkus
- 12 MERGAITĖ IR PAUKŠTUKAS, Aldona Puišytė
- 13 SUMANUS ČIGONAS, Liaudies pasaka
- 14 DIEVO DRAUGAI
- 18 RUDENĖLIS, Laimutis B. Švalkus
- 19 AR ŽINAI? N.N.
- 23 MŪSŲ KRAŠTAS — LIETUVA, Jonas Minelga
- 24 RAŠOM IR PIEŠIAM
- 30 GALVOSŪKIAI
- 33 JUOKŲ MAIŠELIS

VIRŠELIS — Dail. Noros Aušrienės
SKYRIŲ VINJETĖS:
Zitos Sodeikienės ir
F. Vaitiekūnienės

KITAS ILIUSTRACIJAS PIEŠĖ:
Grażina Didelytė — 1, 7, 8, 12, 34
D. Gelažiūtė-Kizlauskienė — 5, 6
Kazys Veselka — 18, 23

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išėina 10 numerių per metus; prenumerata — 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus — 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13154 Sparrow Ct., Lockport, IL 60441.

Vyr. redaktorė (editor) — Nijolė Nausėdienė.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba,

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

- 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

APDAILA, RINKIMAS, LAUŽYMAS: KOVAS Publishing, Cicero, IL.

LIETUVIŠKAS RAIDYNAS: Jonas Boguta.

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo trail, Lockport, Ill 60641. Second class postage paid at Lockport, Ill 60641. Postmaster send address corrections to: EGLUTE, Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, Il 60629.

Printed by DRAUGAS, Chicago, IL 60629.

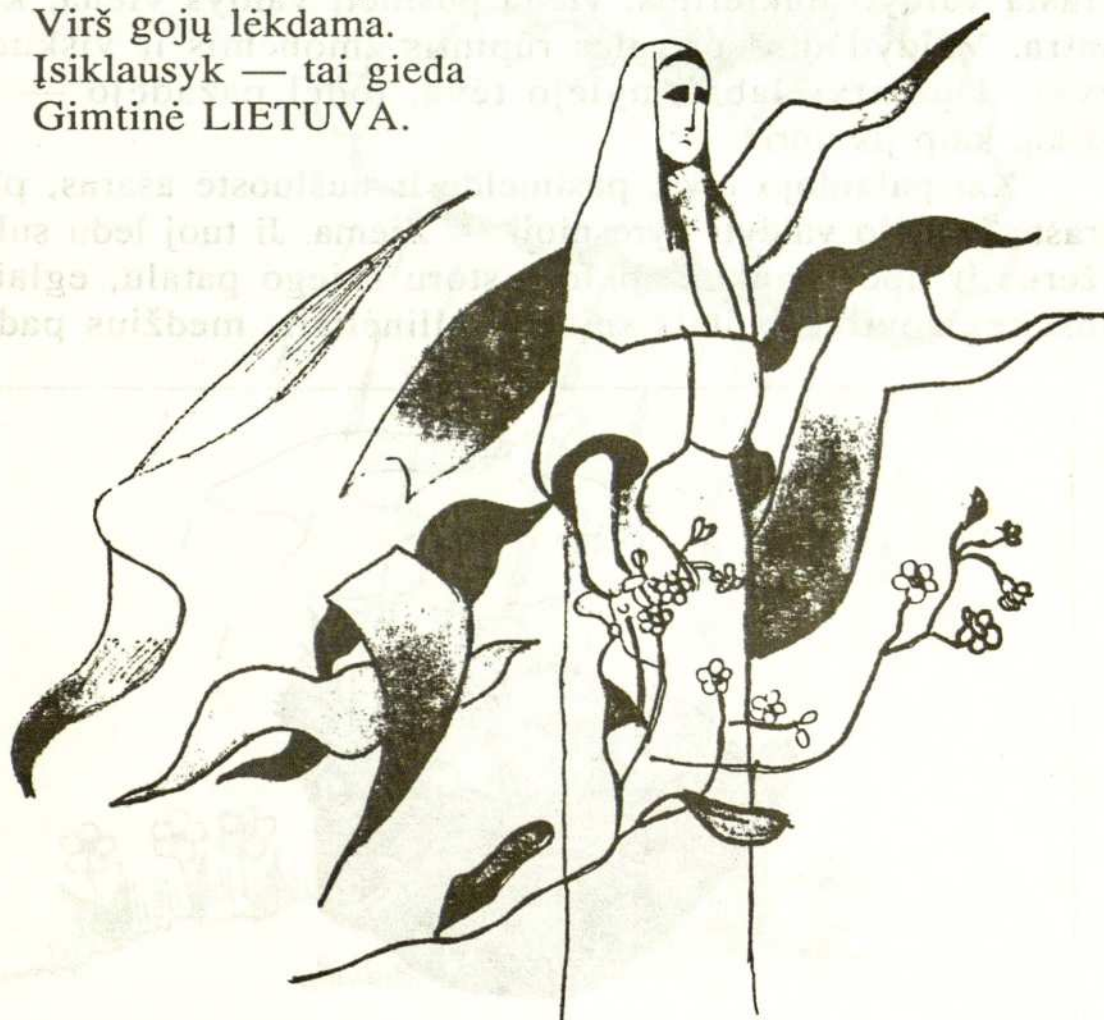
LIETUVA

ALDONA PUIŠYTĖ

Senolė žemė žydi
Vaivorykštės spalva.
Visų gražiausias žiedas —
Gimtinė Lietuva.

Neužmirštuolių skliautas
Ties diemedžių kalva.
Čia žuvusius aprauda
Gimtinė Lietuva.

Gražiai pragydo paukštė,
Virš gojų lėkdama.
Isiklausyk — tai gieda
Gimtinė LIETUVA.

DVI SESERYS

VINCAS STEPONAVIČIUS

Senų senovėje mūsų krašte gyveno karalius, kuris turėjo dvi dukteris — Žiemą ir Vasarą. Mirdamas karalius paliko kraštą valdyti dukterims, vieną pusmetį valdys viena, kitą — antra. Valdydamos privalės rūpintis žmonėmis ir viskuo, kas gyva. Dukterys labai mylėjo tėvą, todėl pažadėjo — darys viską, kaip jis nori.

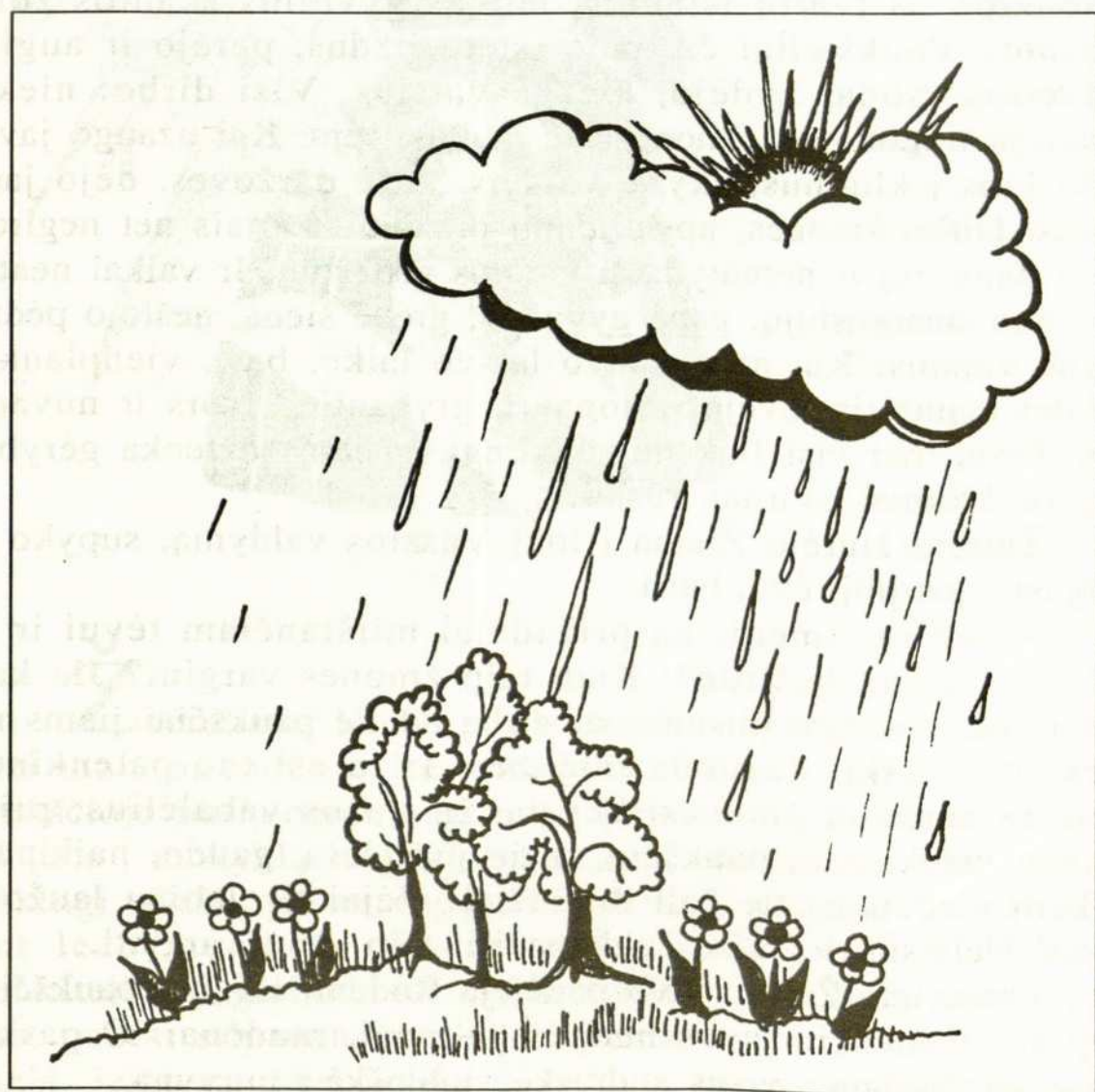
Kai palaidojo tėvą, pasimeldė ir nušluostė ašaras, pirmoji kraštą pradėjo valdyti vyresnioji — Žiema. Ji tuoj ledu sukaustė ežerus ir upes, laukus apklojo storu sniego patalu, eglaites ir pušaites apvilko baltais sniego kailinėliais, medžius padabino

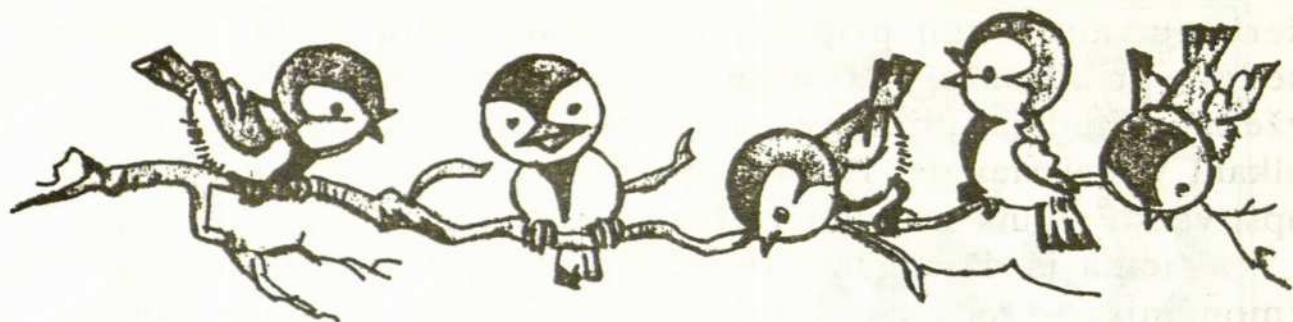

šerkšnu, ant langų pripiešė gražiausių baltų gėlių. Žmonės sėdėjo prikūrentose trobose, klausydami kaip pykši tvoros, ežerai griaudėja, plikuose medžiuose vėjai švilpauja, miškuose alkani vilkai staigia. Pašeria gyvulius, nuvalo nuo takų pusnis, apsitvarko aplink namus ir vėl trobose.

Žiema iš džiaugsmo trina rankas: "Va kaip aš rūpinuosi žmonėmis — sėdi sau šiltuose kambariuose, nereikia sunkiai dirbti. Jei tėtis būtų gyvas, džiaugtųsi mano sugebėjimais..."

Po pusmečio pradėjo Vasara valdyti. Ji pasikvietė savo draugą Pavasarį ir abudu nutirpdė sniegą, ledus, šiltu lietučiu nuprausė žemę. Upės, upeliai patvino, o paskui ėmė ramiai čiurlenti. Visur buvo pilna saulės — net iš balučių ji žiūrėjo, o

virš laukų mėlynavo dangus, plaukė balti debesėliai. Medžius aprengė žaliais lapais, pievas, laukus, sodus, miškus išpuošė žaluma ir žiedais, iš šiltųjų kraštų parsikvietė paukščius. Žmonės atidarė ne tik trobų duris, bet ir langus, nusivilko šiltus drabužius. Iš tvartų išleido į laukus gyvulius skanios žolės rupšnoti. Paukšteliai čiulbėjo, suko lizdus, perėjo ir augino vaikelius. Sodai žydėjo, mezgė vaisius. Visi dirbo, niekas nenorėjo tinginiauti. Žmonės arė laukus, sėjo. Kai užaugo javai, vežė juos į kluonus, skynė vaisius, kasė daržoves, dėjo jas į rūsius. Dirbo žmonės, apsipildami prakaitu, kartais net negirdėdami paukščių ir nematydami gamtos grožybių. Ir vaikai neatsiliko nuo suaugusiųjų: ganė gyvulius, grėbė šieną, nešiojo pėdus, skynė vaisius. Kai atsirasdavo laisvo laiko, basi, vienplaukiai eidavo maudytis, žvejoti, uogauti, grybauti... Nors ir nuvargę nuo darbų, bet visi linksmi, laimingi, visiems užtenka gėrybių, jų pilni kluonai, svirnai, rūšiai...

Žiūrėjo žiūrėjo Žiema į tokį Vasaros valdymą, supyko ir, nuėjusi į jos pilį, ėmė barti:

— Ar prisimeni, ką prižadėjai mirštančiam tėvui ir ką dabar tu darai, beširde?! Kam taip žmones vargini? Jie kaip našlaičiai ir vergai pusnuogiai dirba. O tie paukščiai jiems nei dieną, nei naktį neduoda ramybės. Ir tu esi tuo patenkinta? Negana skriaudi žmones, bet dar ir mažus vabalėlius: prisi-kviete visokiausių paukščių, o tie juos lesa, gauda, naikina... Ir kam medžiams tie žali drabužiai. Vėjai tik labiau laužo jų šakas. Neleisiu tau tėčio neklausyti ir taip visus varginti...

Pasikvietė Žiema savo padėjėją Rudenį, išvaikė paukščius. Iš pradžių medžių lapus nudažė geltonai, raudonai. O paskui, lyg pasityčiodama, visus nudraskė, nubloškė į purvyną.

Papūtė
šalti vėjai, gruo-
das sukaustė
žemę. Miškai
nutilo, nuliūdo.
Švokščia dejuoja
nuogi medžiai. O
Žiema vis bara
Vasarą ir giriasi:

— Tu
elgeisi kaip
pamotė, o aš
elgiuosi kaip
tikra motina. Tu
sakai, kad tau
valdant žmonės
nevargs, bus
patenkinti, laisvi.
Bet taip dirbdami
ar jie gali būti
laimingi? Man
valdant, žmonės
nevargs, visko
turės, bus sotūs
ir nieko nedarbs.

Žvėreliams leidau pasisiūti šiltus kailinėlius, urvuose jie turi maisto, todėl ir jie nebadaus. Tu net vaikus skriaudei, vaikščiojo pusnuogiai, basi, o aš juos aprengiau. Ir svarbiausia, aš juos į mokyklą leidžiu. Išsimokys, bus žmonės. Jie man bus dėkingi. Galės jie su rogutėmis ar slidėmis nuo kalnų leistis, ant ledo čiužinėti, senį besmegenį nulipdyti, žvėrelius ir paukštelius pagloboti. Aš vaikus ruošiu gyvenimui, mokau gerumo, padėti silpnesniems. O tu jiems ką gero davei? Tik varginai. Jeigu tau leisčiau ilgiau valdyti, tai visus užkamuotum...

Vasara liūdnai atsiduso ir taip atsakė:

— O tu, sesute, ar pagalvojai, kodėl žmonės visko turi? Nedirbdami jie nieko neturėtų. Aš sudariau sąlygas jiems dirbti ir visko turėti. Gerai tau girtis rūpestingumu, kai aš visko priauginau, prinokinau. Jei nebūtų manęs, ar pagalvoji, kaip tada žmonės gyventų, ką valgytų, kuo rengtųsi, kuo šertų gyvulius?

Paukšteliai čiulbėdami linksmo žmones, rinkdami vabalėlius, saugojo sodus, daržus, javus nuo sunaikinimo. Žaluma, gėlės, teikė žmonėms grožį, darė juos geresniais, stipresniais. Vaikai gali mokytis ir mano valdymo laiku.

Tau valdant tik tiek gerai, kad žemelė gali truputį pailsėti. Taigi ramiai pagalvok, sese, kuri iš mudviejų daugiau gero padarome. Man regis, esame abi reikalingos mūsų krašto žmonėms, jei draugiškai, pasikeisdamos valdysime kraštą, nesipyksime, viena kitai padėsime. O kuri reikalingesnė ir daugiau gero padarome, tegu sprendžia patys žmonės, gyvulėliai, paukšteliai, medžiai ir augalai.

Žiema nieko neatsakė, tylėjo ir mąstė...

Ir jūs, vaikučiai, pagalvokite, kuri mums reikalingesnė — Žiema ar Vasara? Pagalvokite ir parašykite.

ŽODŽIAI

Privalėti — turėti

Sukaustyti — užšaldyti

Padabinti — papuošti, pagražinti

Šerkšnas — sniego kristalinė masė

Troba — namas, pirkia

Rupšnoti — kramsnoti

Pykšėti — negarsiai belsti, stuksėti

Čiurlenti — tekėti

Pėdas — surištų javų glėbelis

Kluonas — trobesys javams krauti

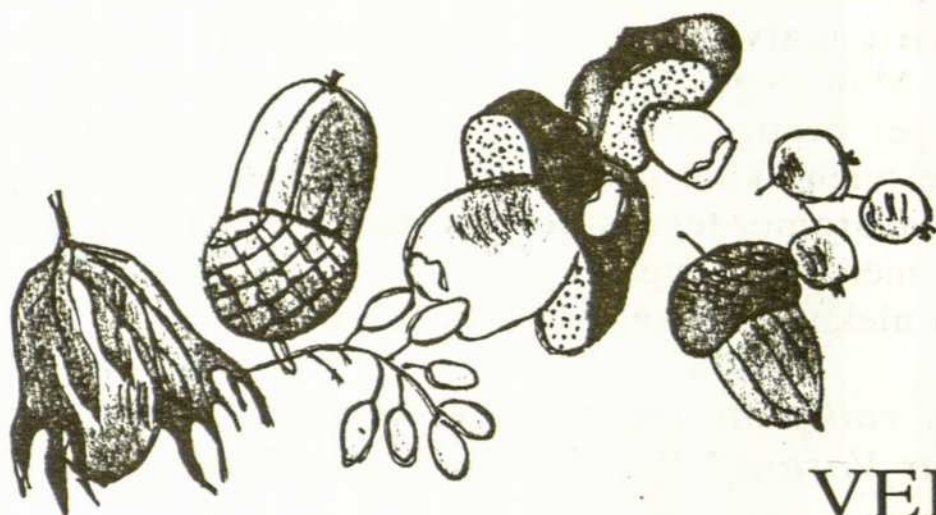
Svirnas — trobesys, kur pilami
grūdai

Gruodas — įšalusi žemė

Tyčiotis — piktai juoktis

Švokšti — užti, ošti

KĄ VEIKIA ŽVÈRELIAI ?

ALDONA PUIŠYTĖ

Sukaite pluša girių žvèreliai, —
 Namelį stato, lentynas daro.
 O į lentynas, o į aukščiausias,
 Riešutą krauna, uogą ir gilę.
 Paparčio šaknį, puplaiškio lapą
 Ir baravyką, saulėj džiovintą.
 O kai žiemužė pabels į langą,
 Užkurs ugnelę iš beržo tošies.
 Ugnelei spragsint, liepsnužei šokant,
 Susės žvèreliai aplink stalą.

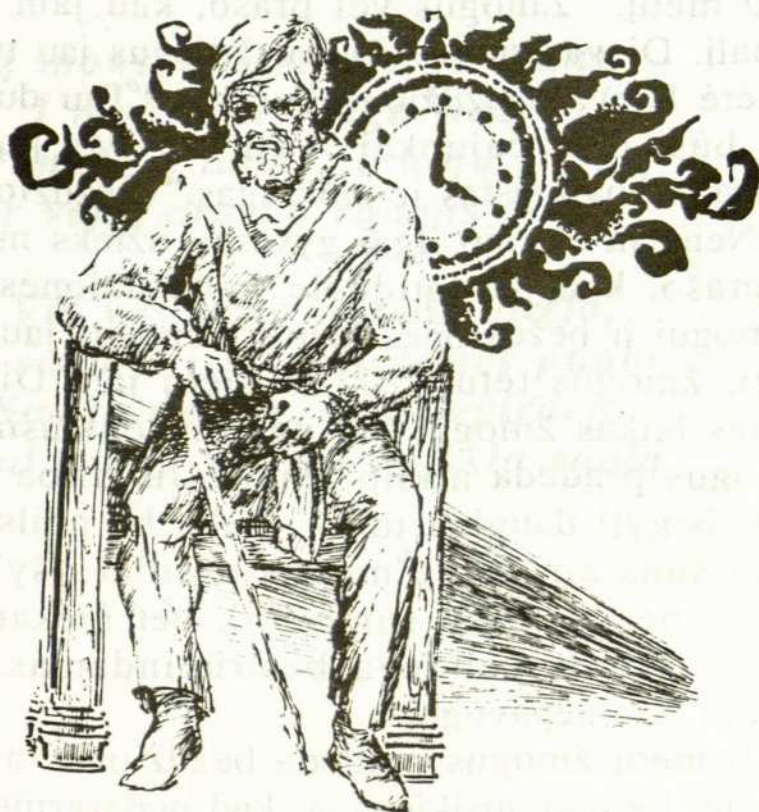
Plušti — sunkiai dirbti

Gilė — ažuolo vaisius

Puplaiškis — labai karti vaistinė pelkių žolė

Tošis — viršutinis beržo žievės sluoksnis

ŽMOGAUS AMŽIUS

Dievas, sutvėręs žmogų, tarė: “Tu gyvensi 40 metų šioje žemėje ir turėsi sunkiai dirbti, sau duoną pelnyti.” Žmogus padėkojo Dievui ir patenkintas nuėjo savais keliais.

Paskui Dievas sutvėrė arklių ir sako jam: “Tu turėsi 40 metų gyventi ir būsi žmogaus pirmasis draugas prie visų sunkiausių darbų. Tau reikės vežimus traukti ir kitus sunkius darbus dirbti. Jei neklausysi, tave plieks botagais. Kad negalėtum prieš žmogų atsikalbinėti, neduosiu tau kalbos.”

Arklys labai nuliūdo ir sako Dievui: “Viešpatie, aš nenoriu taip ilgai gyventi, man užteks ir 20 metų.” Išgirdęs tai žmogus ir prašo Dievą, kad atiduotų jam arklio 20 metų. Dievas sutiko pridėti jam tuos 20 metų. Dabar jau žmogus turi 60 metų.

Dievas sutvėrė šunį ir tarė: "Tu gyvensi 40 metų ir būsi žmogaus draugas ir apgynėjas. Žiemą vasarą tu turėsi būti lauke, gausi mažai ėsti ir būsi visų baramas ir stumdomas." Šuo nusiminė ir sako Dievui: "Nenoriu aš taip ilgai gyventi, užteks man ir 20 metų." Žmogus vėl prašo, kad jam pridėtų ir šuns amžiaus dalį. Dievas sutiko. Dabar žmogus jau turi 80 metų.

Sutvėrė Dievas beždžionę ir sako: "Tau duodu gyventi 40 metų. Tu būsi visų pajuokai. Visi iš tavęs juoksis, nes tavo elgesys visada bus keistas ir juokingas." Beždžionė nuleido nosį ir sako: "Nenoriu aš taip ilgai gyventi, užteks man ir 20 metų." Žmogus prašo, kad jam atiduotų ir beždžionės metus. Dievas pridėjo žmogui ir beždžionės metus. Žmogus jau turi 100 metų.

Taigi, žmogus teturi tik 40 metų jam Dievo skirto amžiaus. Ir tas laikas žmogui yra pats maloniausias. Sulaukęs 40 metų, žmogus pradeda arklio amžių. Jis dirba dieną naktį vis norėdamas įsigyti daugiau turto. Dirba be poilsio, kaip arklys. Po to eina šuns amžius. Žmogus pasidaro šykštus ir godus. Nors pats ir negali visko sunaudoti, bet niekam nenori duoti. Dienomis naktimis nemiega besirūpindamas, kad jo turtas nepražūtų, ar kas nepavogtų.

Po 80 metų žmogus pradeda beždžionės amžių. Jo veidas susiraukšlėja, liemuo susikūprina: kad nepargriūtų, laikos lazdos įsikibęs. Jo judesiai ir kalba pradeda darytis juokingi. Iš beždžionės amžiaus žmogus mažiausiai turi malonumo. Tačiau Dievas žodžio savo nekeičia, ir žmogui tenka ir beždžionės amžių išvargti.

Žodžiai:

Pelnyti — uždirbti

Pajuokai — išjuokimas

Pliekti — smarkiai mušti

Nepakyrės — neatsibos

Liemuo — žmogaus kūnas nuo kaklo iki kojų.

Į MOKYKLĖLĘ

LAIMUTIS B. ŠVALKUS

*Į mokyklėlę skuba Jonukas,
Į mokyklėlę bėga Kazytė.
O medžių lapai po kojų sukas,
Ir vėjai drasko rudens gėlytę.*

*Vėl vasarėlė laukais nuėjo,
Ir sodų vaisiai ant žemės puola.
Kas to nežino, kas negirdėjo,
Kad reikia grįžti į mokslo suolą.*

MERGAITĖ IR PAUKŠTUKAS

ALDONA PUIŠYTĖ

Ruduo rudabarzdis
Jau žengia laukais.
Paukšteli pilkasai,
Kodėl čia likai? —

Rugsėjis pasėjo
Geltonus lapus.
Ir bruknės liepsnelę
Greit vėjai užpūs.

Pragydo paukštukas,
Sučiulbo gražiai:
Likau, kad giedočiau
Mergaitei mažai.

Jos akys žibuoklėm
Žydės man languos.
Ir aš nebijosiu
Žiemužės ilgos.

SUMANUS ČIGONAS

Vienas karalius išleido įsakymą, kad visi čigonai iš jo žemės tuojau išsikraustytų. Jeigu po keturių savaitių keliaudamas sutiks bent vieną čigoną, lieps pakarti.

Praėjo keturios savaitės, ir karalius išsirengė į kelionę. Atvažiavo jis į Lietuvą. Čia kaip tik sutinka seną čigoną, vežimu atvažiuojantį. Tasai čigonas savo vežime turėjo truputį žemės. Karalius suriko:

— Na, čigone! Ar tu dar čia? Argi tu nežinai, kad turėjai išsinešdinti iš mano žemės?

Čigonas atsistojo vežime ant tos žemės ir sako:

— Viešpatie karaliau, juk aš stoviu ant savo žemės.

Karalius nusijuokė ir pasakė:

— Bepigu tau, čigone, laisvam gyventi, kad tu net už mane gudresnis.

ŠV. MIŠIOS

Virš altoriaus bažnyčioje kabo didžiulis kryžius. Kunigas — Kristaus pavaduotojas kalba lygiai taip, kaip kad kalbėtų pats Jėzus. Dėl to bažnyčioje taip tylu, visi tokie rimti ir seka kunigo žodžius.

Kai kurie vaikai, betgi, to nesupranta ir žaidžia paveikslėliais ar maldaknygės lapais. Jonukas prie tokių neprisideda. Nors ir jis ne viską supranta ką kunigas sako, bet jis mielai klauso, gražiai elgiasi bažnyčioje.

Pradžioje kunigas skaito iš Kristaus istorijos — Evangelijos. Evangelija yra linksmoji naujiena, kurią Jėzus žemėje mokė ir vykdė. Perskaitęs, kunigas bučiuoja knygą, kurioje surašyta Evangelija, nes ji yra Dievo žodis.

Po to kunigas pasako pamokslą, kuris būna pritaikytas prie Evangelijos. Jonukas ir čia ne labai daug ką supranta, tik pagauna vieną kitą — šeima, meilė, doras elgesys, pagarba ir kitus.

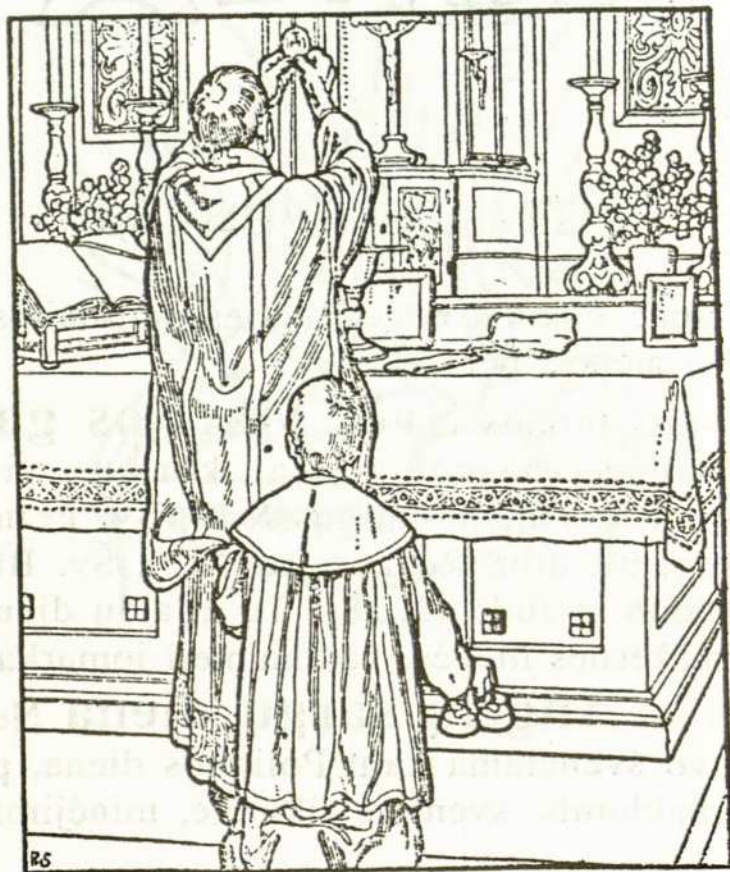
Svarbiausia šventųjų Mišių vieta yra permainymas. Tada patarnaujantis berniukas skambina sidabrinio varpeliu, visi žmonės klaupiasi. Visiška tylą. Kunigas paima Ostiją į rankas. Jis taria Jėzaus žodžius:

— Tai yra mano Kūnas, — priklaupia ir pakelia parodyti žmonėms, kad Kristus nužengė ant altoriaus.

Paskui ima taurę, ją laimina, taria žodžius:

— Tai yra mano Kraujas, — priklaupia ir pakelia parodyti, kad vynas virto Kristaus Krauju.

Žmonės pamaldžiai sveikina nužengusį Jėzų ant altoriaus:

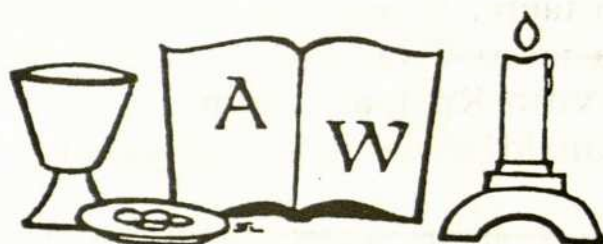
— Mano Viešpats ir mano Dievas!

Per šventąsias Mišias Jėzus aukojasi Dievui Tėvui lygiai taip, kaip anuo metu aukojos Kalvarijos kalne ant kryžiaus.

Po valandėlės varpeliais suskambina šventos Komunijos. Kunigas pakelia Kristų, esantį šventojoje Ostijoje, ir sako:

— Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmes.

Kunigas prieina prie Dievo stalo, balta drobe užtiesto, ir visus kviečia į šventą puotą. Susikaupę tikintieji priima Jėzų į savo širdis ir ramiai grįžta į savo vietas. Prie Dievo stalo kartu eina ir vaikai. Po metų kitų eis ir Jonukas pirmą kartą pakviesti Jėzų į savo tyrą širdį. Tik pagalvojus apie tai ir jam pasidaro linksma.

SPALIO ŠVENTĖS

Didesnių ir ypač kokiais nors liaudies papročiais išsiskiriančių švenčių spalio mėnesį nėra.

✦ Tiesa, ir šiais laikais **Švč. Marijos garbei** visą šį mėnesį kalbamas rožančius. Kai kuriose vietovėse buvo švenčiami atlaidai: Angelų sargų (X.2), Šv. Pranciškaus (X.4), Marijos Rožančius, arba Rožancava (X.7), Šv. Brigitos (X.8) ir Apaštalų Simono ir Judo (X.28). Tų atlaidų dienomis vykdavo didesnės ar mažesnės mugės, vadinamieji jomarkai.

✦ Spalio 2-ji — **Angelų sargų diena** Nepriklausomoje Lietuvoje buvo švenčiama kaip Policijos diena, pažymima specialiomis pamaldomis, šventine rikiuote, minėjimais, koncertais.

Lietuvos Respublikos Aukščiausiosios Tarybos nutarimu nuo 1991 m. Lietuvos policijos diena vėl švenčiama. Ilgainiui praturtės ir visuomenės "Angelų sargų" pagerbimo tradicijos.

✦ Šv. Pranciškus ir **šv. Brigita** Lietuvoje laikomi gyvulių, augalų globėjais. P. Višinskis rašo kad XIX a. Žemaitijoje, dėl neaiškių priežasčių karvei ėmus neduoti pieno, būdavo įtariama kas nors ją "nužiūrėjęs" bloga akimi. Tokiu atveju karvę girdydavo "šv. Brigitos vandeniu" (matyt tą dieną pašventintu).

✦ Dusetų apylinkių valstiečiai, **šv. Pranciškaus dieną** melddamiesi ir skambindami tądien bažnyčioje pasišventintu "šv. Pranciškaus varpeliu", apeidavo pasėtų rugių dirvas. Šventasis, tikėjo, gelbės kitais metais rugius nuo krušos ir ledų.

RUDENĖLIS

Laimutis B. Švalkus

Šaltas rudenėlis
Nekviestas atėjo,
Ir visi pabūgo
Jo šalną ir vėjo.

Biro auguonėlės,
Lankstėsi lelijos,
Kai geltoną lapą
Sode vėjai vijos.

Išsislapstė musės,
Išsigando širšės,
Visur rudenėlis
Siautė kaip įniršęs.

Tamsų debesėlį
Vis nuo girios pūtė.
Dingo ir pradingo
Vasaros saulutė.

Dingo parkuos džiaugsmas
Ir vaikučių juokas
Ėmė nakčia klykaut
Medžiuose apuokas.

Oi, tas rudenėlis
Kiek žalos pridarė.
Į mokyklos suolą
Mus anksti suvarė.

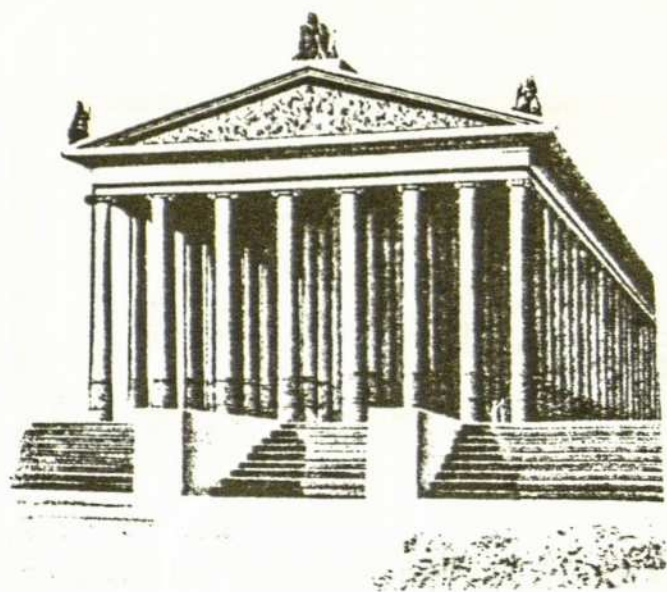

Prieš 2000 metų graikų rašytojas padarė sąrašą septynių didžiausių pasaulyje pastatų ir statulų. Jis jį pavadino “Seven Wonders of the World” (Septynios pasaulio nuostabos).

Iš šių didingųjų pastatų tiktai vienos Egipto piramidės yra išlikusios. Visi kiti buvo sugriauti arba patys sugriuvo.

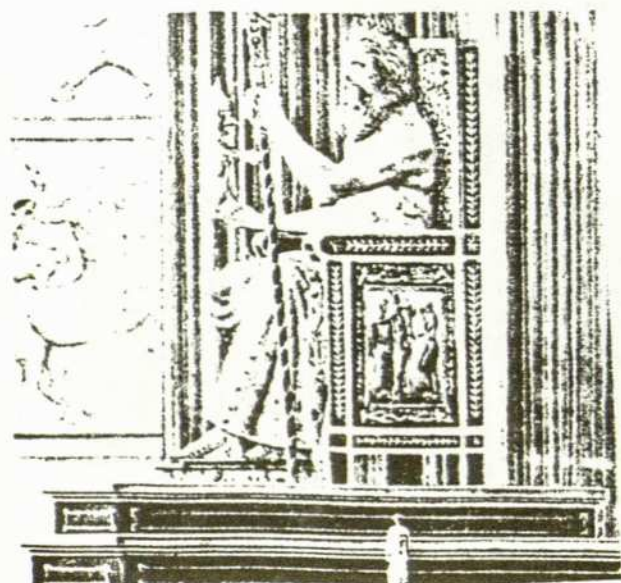
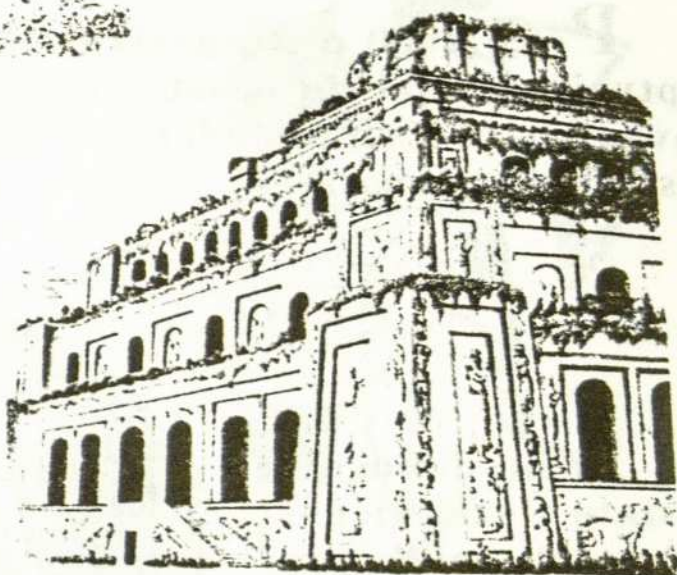
Senovės graikai Rhodes uoste buvo pastatę didžiulę graikų dievo Apollo statulą. Žemės drebėjimo metu ji buvo sunaikinta.

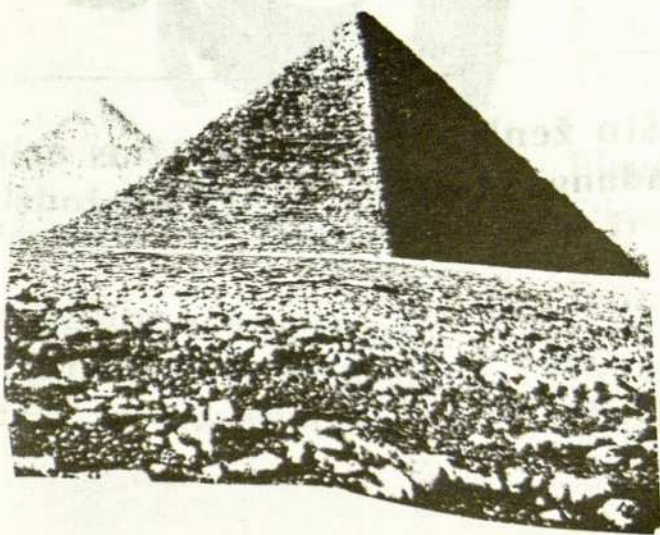
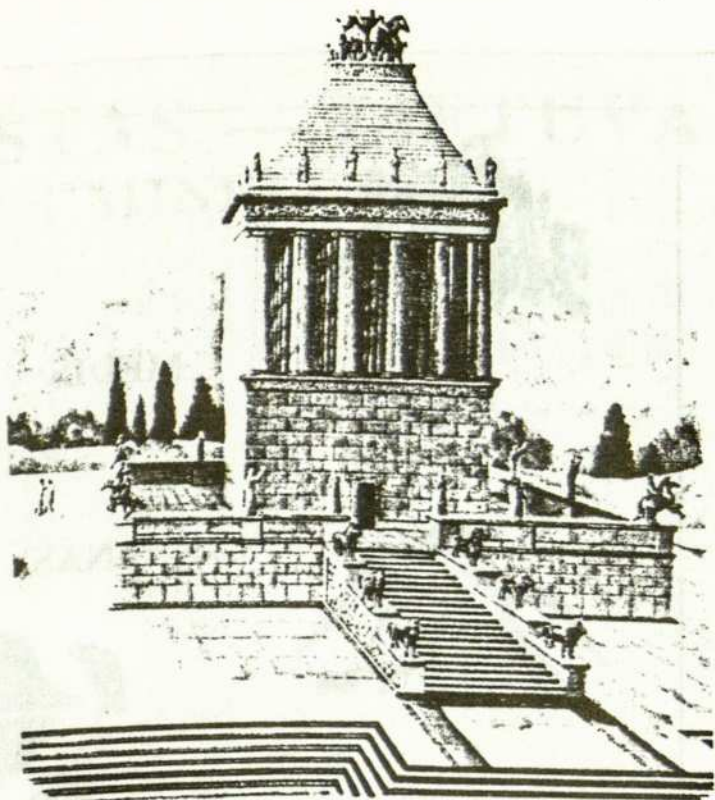
Senovės graikai
ši pastatą pastatė
deivės Artemis garbei
700 metų prieš
Kristų. Karo metu jis
buvo iš pagrindų
sunaikintas.

Karalius Nebuchadnezzar
pastatė Etemenankio ziku-
ratą vadinamą Babelio
bokštu, Babilonijoje. Jame
buvo įrengti kabantys
sodai. Vanduo buvo pum-
puojamas iš apačios iki
pačių bokštų.

Ši statula buvo
pastatyta graikų dievo
Zeus garbei. Ji buvo
padaryta iš marmuro,
dramblio kaulų ir aukso.
Ji buvo pastatyta
Olimpjos mieste,
Graikijoje.

Mausolus
 buvo Mažosios
 Azijos karalius.
 Jam mirus, jo
 žmona pastatė
 didžiulį statinį. Jis
 buvo pavadintas
 Mauzoliejumi. Iš
 čia ir atsirado
 mauzoliejų pava-
 dinimai. Kaip sta-
 tinio tipas paplito
 senovės graikų,
 romėnų, ypač
 Azijos tautų
 vidurinių amžių
 architektūroje.

Egipto
 piramidės yra
 antkapiniai pamink-
 lai. Jie buvo statomi
 iš akmens blokų arba
 plytų. Egipto
 piramidžių sienoje
 arba cokolyje buvo
 įėjimas, viduje —
 vestibulis ir ilgi
 koridoriai,
 vedantys į
 patalpas su
 sarkofagais.

MEDIS

KALNAS

NAMAS

Ideografiniai rašto ženklai reiškia žodžius arba reikšmines jų dalis. Kadangi ideogramos nerodo žodžių tarimo, jas gali skaityti labai skirtingomis tarmėmis kalbantys žmonės.

Kartais prie ideogramų vartojama papildomų ženklelių. Skirtingų kraštų žmonės naudojo skirtingus ženklus. Kiniečiai taip pat naudojo ideografinio rašto ženklus.

MŪSŲ KRAŠTAS — LIETUVA

JONAS MINELGA

Sakė tėtis ir mamytė —
Mūsų kraštas — Lietuva.
Ženk, sūnau, iškėlęs Vytį,
Ten, kur Baltija melsva.

Plauna žemę gintarinę
Dieną naktį nerami,
Kur didvyriai už tėvynę
Žūsta laisvę gindami.

Kur aušrinė naktį švyti —
Ošia liepos ant kalvos.
Ženk, aukštai iškėlęs Vytį,
Gint nuo priešų Lietuvos!

GANDRAI NEŠA LAIMĘ

Irutė stovėjo šalia namo ir žavėjosi gandrais, kurie gyveno dideliame rate ant jų stogo. Pereitais metais jos tėtis įkėlė tą ratą. Jis Irutei papasakojo apie tuos ilgakojus paukščius. Deja, šimet jis negali jais grožėtis, nes ši pavasarį jis sunkiai susirgo. Nors jau buvo vidurvasaris, jos tėvužis nepasveiko, nes neturėjo vaistams pinigų. Mama taip pat nebuvo geros sveikatos. Ji turėjo dar prižiūrėti mažą Irutės broliuką. Irutė kaime niekur nerado darbo, nes buvo per maža. Todėl jinai neatitraukė akių nuo gandrų lizdo. Ji stebėjo kai gandrė motina pasilikdavo lizde

ir laukdavo sugrižtančio tėvo. O jam sugrižus, motina gandrė atsistoja lizde ir suklegena snapu, nes jie neturi balso. Tėvas jai nusilenkia ir jie abu pradeda galvas sukioti. Tada mama paima iš tėvo gandro maistą ir maitina mažyčius. Irutei buvo įdomu žinoti kuo gandrai minta ir jai tėvelis pasakė, kad jie gaudo varles. Kadangi prie Irutės namų nebuvo arti ežero, tai ji nusprendė, kad jie gaudo peles. Ji dar nebuvo mačiusi nei vieno gandro ant žemės, todėl nekantriai laukė, kada mažyčiai pradės skraidyti, kada tėvai juos išsives medžioti. Ji tikėjosi, kad mažyliai greitai pavargs ir nusileis ant žemės.

Laikas praėjo greičiau, negu Irutė pastebėjo. Gandriukai išskrido į pirmąją medžioklę. Irutė juos sekė. Gandrai, tartum tai žinodami, dažnai nusileisdavo ir jos palūkėdavo. Pagaliau jie pasiekė miškelį, kuris buvo visai netoli kaimo. Tenai gandrai

ramiai virš medžių sklandė, o Irutė juos stebėjo. Pro šakas matėsi kažkas melsvo. Irutė galvojo, kad tai dangus matosi. Kai miškelis pasibaigė, Irutė pamatė ežerą, tokį skaidrą ir žydrą. Tai buvo staigmena Irutei.

Gandrai nusileido į ežerą ir pradėjo varles gaudyti. Grįžusi namo, Irutė viską papasakojo tėčiui. Tą patį vakarą tėtis jai padarė meškerę, liepė rytoj sekti gandrų ir pagaudyti žuvų. Rytojaus popietę Irutė grįžo su pilnu žuvų krepšeliu. Tuojaus keli kaimynai pasisiūlė nupirkti iš jos žuvis. Taip Irutė praleido visą vasarą gaudydama ir pardavinėdama žuvis.

Vasara taip greitai prabėgo, kad Irutė tik suspėjo pamatyti išskrendančių gandrų juostą danguje. Kitais metais, pagalvojo Irutė, kai jie sugrįš iš šiltųjų kraštų, aš jiems būtinai padėkosiu. Ir nuo to pavasario jų šeima tikrai pradėjo tikėti, kad gandrai neša laimę.

*Piešiniai ir rašiny Deimantės Žukaitės,
"Maironio" mokykla, Lemontas*

MANO ŠEIMOS KELIONĖ Į LIETUVĄ

Šįmet mūsų šeima važiavo atostogų į Lietuvą. Penktadienį mes buvome Gedimino pilyje. Mes užlipome į patį Gedimino pilies bokštą. Sekmadienį lankėmės Trakų pilyje. Paskui važiavome į sodą. Mums buvo labai smagu sode. Ten žaidėme su dviem šuniukais. Lietuvoje buvo daug peteliškių. Trečiadienį buvome pas Žanetą. Aš labai nenorėjau važiuoti namo.

*Laura Karvelytė, 6 m.
"Žiburio" mokykla, Detroitas*

Antanas Staškevičius, 9 m.

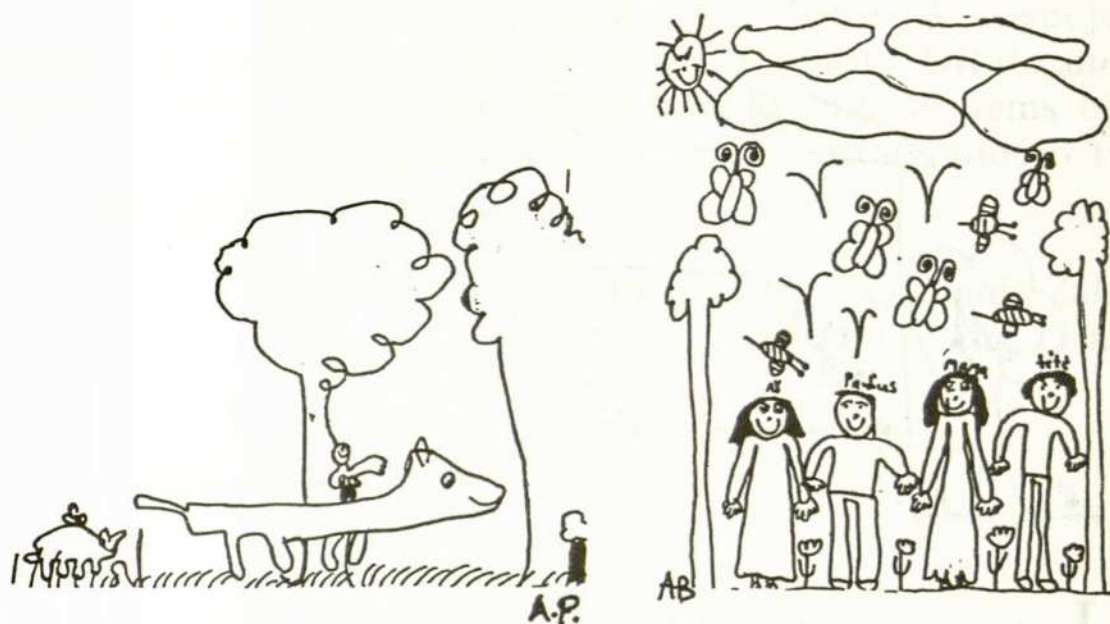
Labai seniai, kai aš buvau vienerių metų, tai aš, mama ir bobbytė skridome į Floridą. Mes skridome žiemos metu. Būdamas toks jaunas, aš neatsimenu daug. Bet aš aiškiai atsimenu vieną įvykį, kuris įvyko restorane.

Mano mama vėliau man paaiškino, kad restoranas buvo labai brangi valgykla, kuri specializavosi įvairiomis žuvimis. Visi valgė vėžlius ir man davė tikrai medinį kūgį, kurį naudoja vėžiams sumušti. Man nusibodo su juo žaisti ir žiūrėti kaip visi skaniai valgo. Supykęs aš mečiau jį ir pataikiau į langą. Langelis sudužo, bet padariau daug triukšmo. Jie mane būtų išmetę, jeigu aš būčiau buvęs vyresnis, bet kadangi buvau toks mažas, tai visi tik nusijuokė.

Man mamai patinka pirkinėtis. Ji skundėsi, kad negalėjusi tada apsipirkti, nes aš nutraukiau visus cedeliukus su kainomis nuo suknelių, kur tik man buvo galima pasiekti. Tėtei liko daug pinigų!

Tai buvo mano paskutinė kelionė lėktuvu. Aš laikiu kada mes vėl skrisime. Gal į Whistle slidinėti?

Mykolas Rovas, 7 sk., Kanada

Viktorija Radžiūtė, 2 sk. Andreja Sergautytė, 2 sk.

Praėjusią vasarą mūsų, Valaičių ir Čerškų šeimos važiavo kartu į Mont Tremblant, Quebec vasaros atostogų. Mes nuvažiavome į mišką vienos dienos iškylai. Baigę iškylauti, mes susėdome pavalgyti. Renatos mama nuėjo išmesti šiukšles. Atidarius šiukšlių dėžės viršų, ji pradėjo rėkti ir spiegti. Mes visi nubėgome pažiūrėti. Priėję pamatėm du mažus meškėnus.

Žmonės, kurie ten stovyklavo, atėjo pažiūrėti kas čia darosi. Visi nustebo pamatę meškėnus. Visi vaikai bėgo patikrinti kitas šiukšlių dėžes. Kiekvienoje radome mažiausiai vieną. Mes niekuomet nepamiršime šių atostogų ir tos netikėtos staigmenos.

*Renata Valaitytė, 4 sk.
ir Audra Čerškutė, 5 sk.
Kanada*

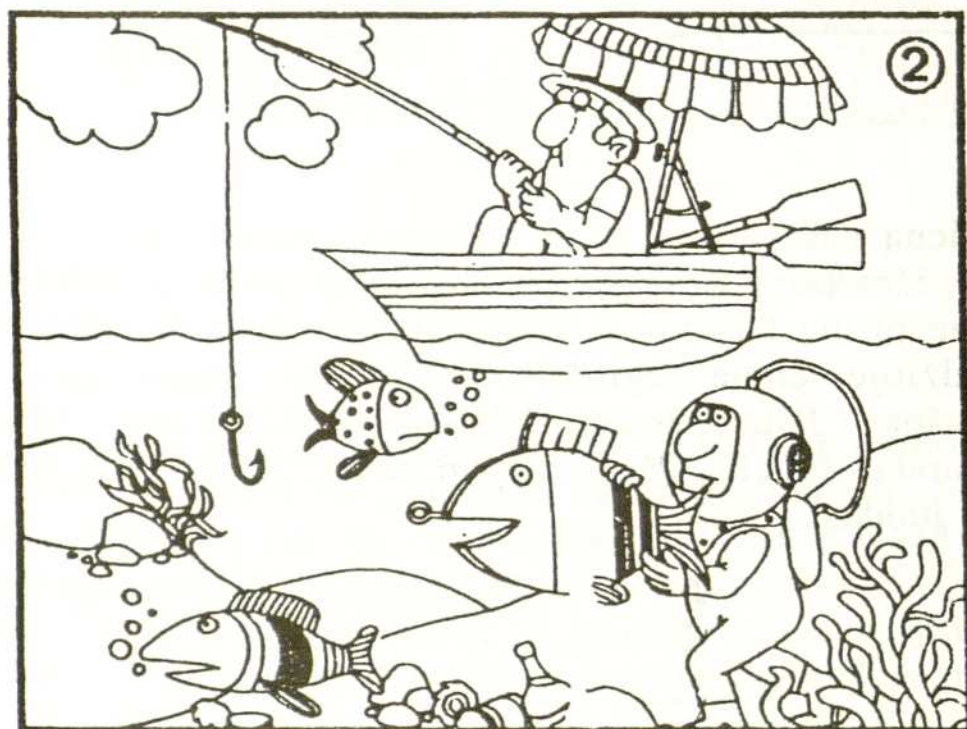
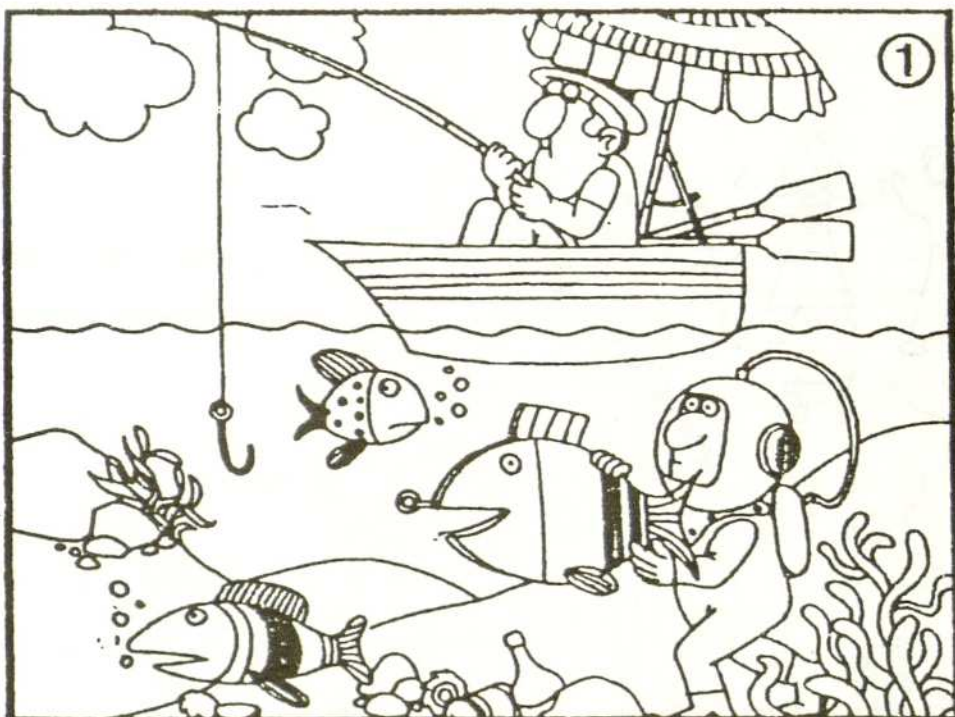
piešė Erika Yčaitė

piešė Justinas Tarvydas

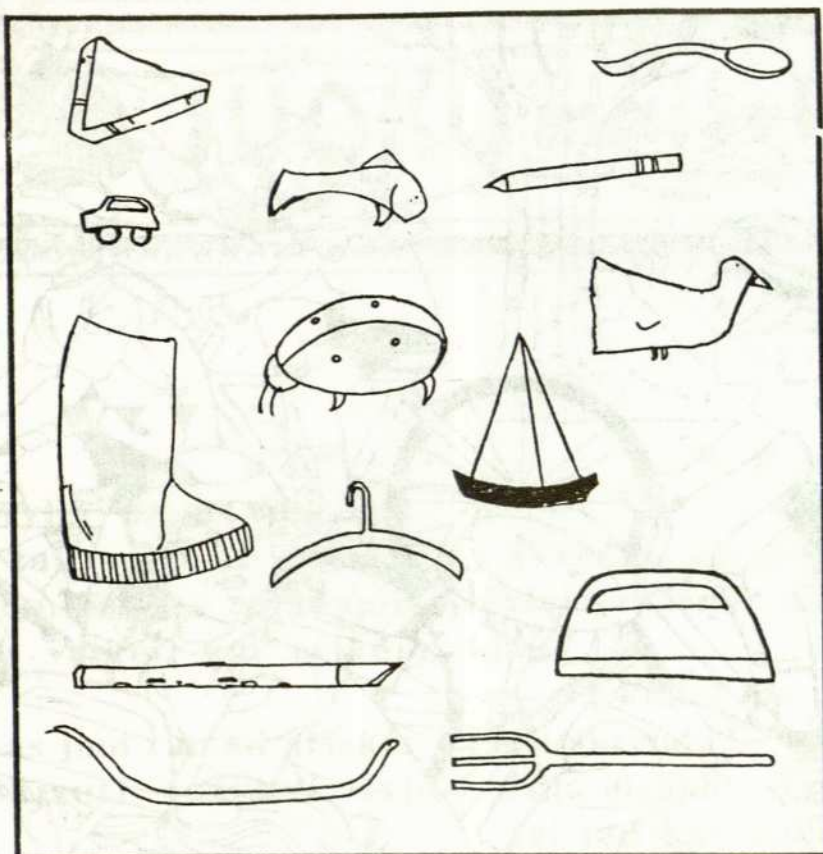
Vieną vakarą mes padovanojome senelei siurprizinę dėžę. Prie tos dėžės buvo pririštas laiškutis. Padėjome ją šalia senelės ir liepėme pirma laiškutį skaityti. Kol ji skaitė, ta dėžė pradėjo loti. Pradžioje senelė negirdėjo, bet kai šuo sulėjo antrą kartą, senelė pašoko. Ji tada padėjo laiškutį ir atidarė dėžę. Joje buvo mažas, juodas šunelis. Mano senelė pavadino jį Muse, nes buvo mažas ir juodas.

Nicholas Incretolli, 4 sk., Kanada

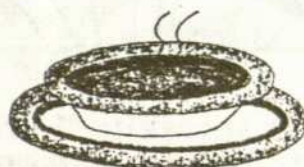
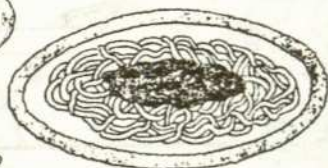

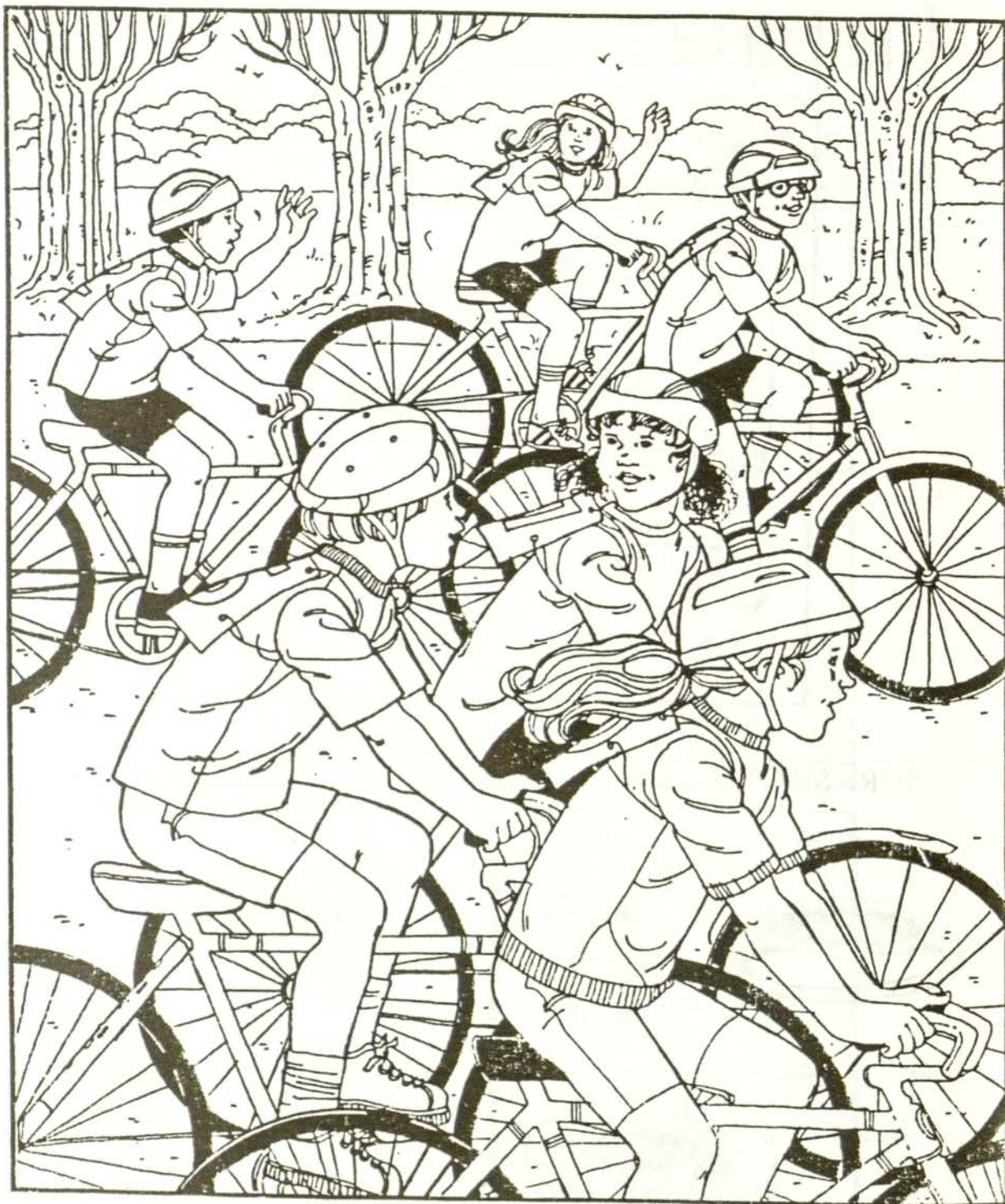
RASKITE ŠIUOSE PAVEIKSLĖLIUOSE DEVYNIS SKIRTUMUS.

AR GALITE ŠIUOS DAIKTUS SURASTI 32 PUSLAPYJE?

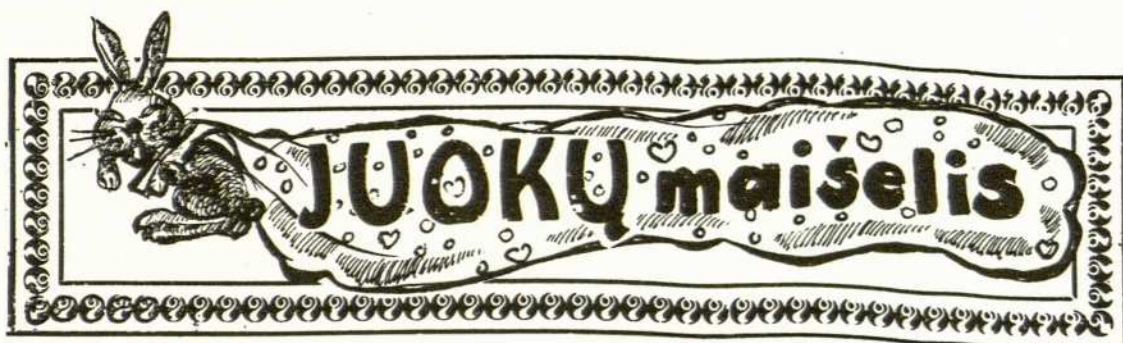

SURASKITE DEŠINĖJE PUSĖJE TOKĮ PAT PATIEKALĄ.

Šiame paveikslėlyje suraskite: būrinį laivelį, automobilį, šaukštą, pieštuką, Dievo karvytę, šakes, fleitą, lygintuvą, paukštį, pakabą, žuvį, torto gabalą, botą, ir gyvatę.

— Apvylei mane, Petriuk. Žadėjau tau nupirkti dviratį, jeigu būtum išlaikęs egzaminus. Ką gi tu veikei, kai reikėjo mokytis?

Petriukas jam ramiai atsakė:

— Mokiausi važiuoti dviračiu.

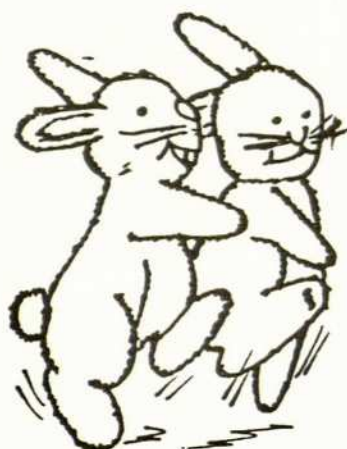

Dvi beždžionės pjauna bombą. Trečia tupi medyje ir klausia:

— Ei, o jeigu sprogs?

Viena iš jų atsako:

— Niekas, mes turime dar kitą.

Skrenda varnos. Jos pamatė lėktuvą. Viena varna ir klausia kitą:

— O kodėl šis paukštis taip greit skrenda?

Kita atsako:

Jei tau kas uodegą padegtų, ir tu taip greit skristum!

Fotografas:

— Ponia, jūs atrodysite labai susiraukusi šioje nuotraukoje.

Ponia:

— Palauki minutę kol nusiimsiu savo naujus batus.

Skaitau “Eglutę”
Kiekvieną dieną,
Atskleidžiu naują, —
Lapelį vieną.

Veriasi vienas
pasakų vartais,
Kitas eilėraščių pynėm
Suvertas.

Veriasi trečias, —
“Dievo draugai”
Mes susimąstom, galvojam
Giliai.

“Juokų skyrelyje” —
Juokiamės linksmi,
Verčiame kitą —
Galvojam rimtai.

Skaitykit “Eglutę”
Ir duokit kitiems,
“Eglutė” įdomi
Lietuviams visiems.

N.N.

